

[Forsvarsministeren.]

Det ærede Medlem fremsatte nogle Betragtninger i Anledning af nogle Avismeddelelser, der har været fremme, angaaende Forsyningen med forskellige Ting til Brigaden i Tyskland. Spørgsmaalet er ikke behandlet i det Lovforslag, som her er forelagt, bl. a. af den Grund, at Ordningen af saadanne Forhold hører ind under et andet Departement, idet det hører under Finansministeriet. Men det, der har været overvejet, er, om man kunde skaffe Mulighed for at levere Brigadens Personale f. Eks. Tobak, Chokolade eller andre Nydelsesmidler til en billigere Pris end den, man betaler her i Landet paa Grund af de Afgifter, vi har her. Der kan maaske ogsaa blive Tale om Spiritus, som det ærede Medlem nævnte, men jeg vil dog gerne her tage Livet af den Opfattelse — for at den ikke skal brede sig —, at det at komme til Tyskland skulde give Soldaterne særlig gode Forudsætninger for at kunne hengive sig til Svireri. Det er ikke Meningen, og jeg vil her tilføje, at den Regel, der gælder herhjemme i Danmark om, at det ikke er tilladt, men tværtimod behæftet med meget stor Risiko at udskænke Spiritus til Soldaterne paa Kasernerne, vil der ikke blive givet Dispensation fra, selv om Soldaterne bliver forlagt fra Danmark til et Sted i Tyskland. Naar Spørgsmaalet om Spiritus i denne Forbindelse kan komme til at foreligge, har det mere Adresse til et helt andet Forhold, nemlig, at man maa forudse, at der inden for Brigadens øverste Personel maa og vel ogsaa skal være et vist selskabeligt Samkvem med de engelske Myndigheder, og lige saa vel som man her i Landet kan spise et Maaltid og drikke et Glas Vin, kan man vel ogsaa gøre det i Tyskland, uden at man derfor kommer ind paa det, som det ærede Medlem aabenbart befrygtede, nemlig at man skulde give de unge Mennesker en særlig Chance for at henfalde til Drikkeri. Hvis det var Meningen, vilde jeg være den første til at tage Afstand denfra. Men det er givet, at ganske de samme Ordensregler, som man kræver opretholdt i danske Etablissementer, Kaserner og Lejre, maa man ogsaa kræve overholdt ved vore Etablissementer i Tyskland.

Jeg kan takke det ærede Medlem Hr. Paul Holt for den anerkendende og forstående Holdning, hvormed det ærede Medlem behandlede hele dette Forslag.

Til det ærede Medlem Hr. Starcke vil

jeg gerne sige, at det er meget godt at faa den Anvisning, at vi skulde staa fast paa vore Synspunkter, de Synspunkter, som den nuværende Regering i sine langstrakte Forhandlinger med den engelske Regering har ført frem. Jeg vil i den Anledning sige til det ærede Medlem: Ja, hvis vore Synspunkter havde været gjort gældende i Starten, hvis de havde været gjort gældende i rette Tid, nemlig dengang man begyndte at forhandle om hele dette Problem, kunde man maaske have staaet fast paa vore Synspunkter. Men det ærede Medlem, der jo ogsaa som Læge er en stor Menneskekender, ved nok, at man baade psykologisk og paa anden Vis i en Forhandling — ikke mindst, naar det drejer sig om en anden Stat — staar svagt, naar man fra den anden Side under de løbende Forhandlinger kan henviser til et Løfte uden Reservationer. Det er det, der gør, at vi paa et vist Tidspunkt under disse Forhandlinger — efter at have fremhævet de Argumenter, som vi har ment er gode og fulgyldige Argumenter, og som vi ogsaa kunde ønske man havde taget større Hensyn til — paa Baggrund af dette ubetingede og uforbeholdne Løfte kommer i den Situation, at man maa sige ja eller nej. Det Tidspunkt er efter Regeringens og min egen Opfattelse kommet nu. Derfor kommer vi altsaa ogsaa til at svare enten ja eller nej, og jeg kan ikke se rettere, end at vi ud fra mange Betragtninger er nødt til for vor egen Skyld at sige ja.

Det ærede Medlem Hr. Starcke fremsatte det Synspunkt, at man skulde bygge Udsendelsen af denne Styrke paa frivillig Basis ved Udtagelsen. Jeg tror ikke, det er en praktikabel Udvej, ganske simpelt fordi den Styrke, der paa ethvert Tidspunkt skal afsendes til Tyskland, maa have et vist Sammenspil med den Uddannelse, der foregaar af en vis Del af Styrken ogsaa herhjemme, og saa er der endelig det Hovedmoment at tage Hensyn til, at vi her i Landet endnu har den tvungne Værnepligt. Der er nogle, der er Modstandere af det Princip, og der er vel andre, der er Tilhængere af det, men vi har altsaa den tvungne Værnepligt endnu i disse Aar, og jeg tror ikke, det af praktiske Grunde, og heller ikke af rent tekniske, uddannelsesmæssige Grunde er muligt at gaa denne Vej.

Det ærede Medlem nævnte Spørgsmaalet om de særlige Pengesedler, der skal bruges ved Brigaden. Ja, disse Pengesedler skal bruges i vore egne Kantiner, ved Køb